

МІСТ ЧЕРЕЗ ПОТІК

Переклад Олени Колюхової

Ми продовжуємо публікувати уривки з книги «Міст через потік». Ця книга складається повністю із листів, чи послань, які передав через свою сестру німецький воїн-доброволець на ймення Зігварт (який до того ж був учнем Рудольфа Штайнера) після своєї загибелі під час Першої світової війни у липні 1915 року.

Здається, що теми, про які він говорить, ще довго будуть лишатися для нас нагальними.

ПОЧАТОК 1916

<...>

Зараз відбуваються жахливі війни в астральному світі. Це війни загиблих воїнів, які тепер хочуть повернути своє. – Я поясню. Уяви собі юрбу молодих людей, кожен з яких заради якоїсь великої справи віддав усі свої гроші. Однак справа прогоріла, а вони через це втратили усі свої кошти. Тепер вони хочуть відшкодування. Почуття великодушності, яке спонукало їх віддати своє майно, перетворилося у сліпу лють. Те ж саме відбувається і тут. Всі ті, хто пішов воювати, розуміють тепер, що ця війна стала фінансовою війною, хоч і *не була* такою від початку. Тоді ще це було захистом найвищого добра, Вітчизни. Але зараз вони відчують себе обдуреними і тому у відчаї борються за компенсацію. – Я говорю про пересічних воїнів; звичайно, не всі є такими, але велика частина. Тепер вони жадають справедливості, але яким чином? – Набуде війна під кінець такого ж вигляду, який вона мала на початку, чи додасться щось нове, щось більш високе, прийде щось згори? –

Я не знаю, але це мене дуже цікавить. Все ж таки я надто добре пам'ятаю, які святі почуття переповнювали мене та багатьох моїх товаришів на початку, коли ми бачили, що наша Батьківщина в небезпеці. Зараз це все змінилося, тепер живих жене на фронт залізний обов'язок, без піднесення, без запалу, без розуміння першопричини. Війна йде своїм ходом як добре налагоджене підприємство, і це сумно, дуже, дуже сумно!

Який я радий, що я цього відгомону вже не переживав. Як солдат, як чесний воїн я б не зніс такого розчарування. Повірте мені, мої солдатські часи були найкращими. У той час це була ще чиста, чесна боротьба.

Точніше я зможу про це розказати лише згодом, після того, як зроблю огляд усєї цілісної великої епохи, тому що тільки тоді я зможу мати власне судження про те.

29 СІЧНЯ 1916

<...>

Я хотів би далі розповісти тобі про те, який розвиток має війна у нашому світі. Тож слухай.

Велике розчарування триває далі, але загиблі через тих, хто тепер визначає їх теперішнє буття, дізналися, що їм надається велика допомога для їх подальшого розвитку. Нажаль, дехто з них цього зовсім не хоче – таким взагалі неможливо допомогти.

**Іншим же, навпаки,
показуються шляхи,
якими вони можуть розвиватися
набагато швидше.**

Я думаю, ми отримаємо завдяки цьому більше спокою і я зітхну з полегшенням, коли цей неспокій та невдоволення на решті скінчаться.

Але перед цим має відбутися ще дещо, а саме – повне врівноваження між добром і злом серед цих незадоволених воїнів, які ворогують між собою. Хоча це не є моїм обов'язком, я від-

чуваю сильну внутрішню потребу допомагати саме їм. Більшою мірою це мені вдається. Також і ви можете зробити *багато* доброго, якщо засинаючи матимете чіткий намір: сьогодні вночі я хочу допомогти незадоволеним воїнам – настільки добре, наскільки це взагалі в моїх силах. І ваш дух відправиться у ті сфери, аби надавати там допомогу. Навряд чи ми з вами там зустрінемося, бо простір невимірно великий. Але якщо ви мені перед тим, як іти спати, скажете про те, я звичайно ж прийду і можу скерувати вашу працю. – Та ви можете це робити й самостійно, адже як тільки ви туди прийдете, вам скажуть, що ви маєте робити.

Ти не повинна хвилюватися, якщо у тебе часом не виходить зробити добре медитацію. Бувають такі часи, коли не вдається повністю зібратися. Потім приходиться час, коли все виходить легко і від самого серця. Не треба лише так часто думати про невдачі. Навпаки! Постійно з *радісним* серцем думати про те, що з часом буде вдаватися все краще й краще. Це даватиме полегшення та нову силу. Ви маєте мені пообіцяти, що братиметеся за справу *радісно* і з любов'ю. Бо я відчуваю щось на кшталт тиску, коли ви з певним негативом чи то з огорчення пропустити час думаєте про медитацію з прикрістю.

Я люблю вас, як сонце любить вашу землю, що несе в собі зародок.

Ваш Зігварт.

31 СІЧНЯ 1916

<...>

**Позитивні сили, що виникли завдяки війні,
справляють величезний вплив на людей,
особливо ж багато здобувають від того люди,
які високо стоять у духовному сенсі.
Це немов міцна есенція чогось великого,
всемогутнього і від цього тепер кожному окремо
дається відпити ковточок.**

І ви теж отримали трохи того напою і саме найчистішої його частки. – Я можу це порівняти з краплею, що її крапають в око і на короткий час зір затуманюється, щоб потім прояснитися, отримавши нові сили. Ви всі отримали цю силу, яка дозволяє вам бачити по-іншому. Речі, що до вас підступають, набувають раптом *іншої* вартості, це начебто те ж саме і водночас щось абсолютно інше, що ви там відкриваєте. *Це є сила війни*, так, цієї жахливої війни. І вона має свою *хорошу* сторону. Нам усім потрібні сили, і ці сили можуть постати *лише* завдяки цій жертві. Це єдине, що є величним і піднесеним у цій нелюдській боротьбі, а саме те, що вона створює імпульс, який є сильнішим за будь що інше.

Я думаю, тепер ви дивитиметесь на війну зовсім іншими очима. Робіть це, будь ласка.

**Не дивіться на потворне,
дивіться завжди на те, як перед вашими очима
постає велика, чиста, майже свята сила,
що заливає все бальзамом вічної любові.**

Так повинні ви відтепер уявляти собі війну, не впадаючи у відчай та в тугу. Все сумне, що приносить вам ця війна, сприймайте саме в цьому сенсі. Будь ласка, закарбуйте ці слова у вашому серці.

Ваш Зігварт.

1 ЛЮТОГО 1916

Я хочу сьогодні далі розповісти тобі про велику силу, яку війна приносить із собою.

Допоки стоїть земля, тобто допоки на ній розвиваються люди, були і будуть війни. Вони приходитимуть, або, як ми це ще називаємо, спалахуватимуть через певні проміжки часу знову й знову, аби потім із цих подій постала нова сила. Як саме вона себе виявляє, мені важко вам пояснити, але вона тоді міститься в усьому – у кожному вчинку, майже в кожній думці, в становленні та в згасанні. Це відродження, оновлення.

– Були епохи, коли з'являлись надлюдські помічники, як Христос, Будда, Крішна. В інші часи вступали великі війни, і одну з таких ми переживаємо: не світлу постать Спасителя, а залізну руку війни. Так перемежуються часи. Хто знає, що ми у своєму колишньому житті переживали!? – Одне або інше має приходити через певні часові проміжки, це все закономірно, як і коли взимку у вас холодно, а влітку – тепло. Але якими все ж таки малодушними є люди, як легко у своєму невігластві вони впадають у відчай!

**Я саме радію з результату цієї могутньої,
величезної боротьби,
якої зазнає наша земля у цій епосі.
Відповідно і наслідки мають бути
великими і могутніми...**

War in heaven. © Tessarak (tessarak.deviantart.com)

